

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย
KNOWLEDGE AND UNDERSTANDING CONCERNING THE COMPUTER CRIME
ACT B.E 2550 OF THE STAFFS IN COLLEGE OF ASIAN SCHOLARS

แสงโสม อมรรัตนพงศ์* พีระวัฒน์ ขาวสิทธิวงษ์**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาและเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลและตำแหน่งบุคลากร ประชากรที่ศึกษา คือ บุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย จำนวน 139 คน แบ่งเป็นบุคลากรสายผู้สอน จำนวน 89 คน และบุคลากรสายสนับสนุน จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม มีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

ผลการศึกษาพบว่า 1) บุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียมีระดับความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ผลการเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลและตำแหน่ง พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน ยกเว้นบุคลากรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจด้านการนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความรู้ความเข้าใจต่ำกว่าบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่า

คำสำคัญ : (1) ความรู้ความเข้าใจ (2) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 (3) วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ขอนแก่น

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and compare the levels of knowledge and understanding concerning the Computer Crime Act B.E 2550 of the staffs in College of Asian Scholars. The population used for this research were 139 persons which classified as 89 scholars and 50 of-ficers. The instrument was a questionnaire which a reliability value at .95 as a whole. The statistics used in this research were percentage, mean, standard deviation, t-test and One-way ANOVA. The research found as follows:

* อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

** คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

1) The staffs in College of Asian Scholars had the knowledge and understanding of the Computer Crime Act B.E 2550 at the moderate level.

2) The comparison results of the knowledge and understanding concerning the Computer Crime Act B.E 2550 classified by the personal characteristic and position were not different except the staffs who finished Bachelor Degree, had the knowledge and understanding about the insert and publicized the unacceptable data such as the fake, false, nude and data with regarding security aspect were different in the hypothesis of the study statistically significant at .05, lower than the ones who had Master Degree or higher than this.

Keywords: (1) Knowledge and understanding (2) The Computer Crime Act B.E 2550 (3) College of Asian Scholars Khonkaen

1. บทนำ

ปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องไปอย่างรวดเร็ว และมีบทบาทในชีวิตประจำวันอย่างมากต่อประชาชนทุกกลุ่ม ทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูล และสารสนเทศได้อย่างสะดวกรวดเร็วและอิสระ เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่น ๆ มากมายในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารจึงมีคุณประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก ยิ่ง นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในปัจจุบันมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และอินเทอร์เน็ตก็มีบริการที่หลากหลายรูปแบบที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้อย่างทั่วถึงจึงเป็นช่องทางที่ทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไปอาจกระทำความผิดได้โดยไม่รู้ตัว หรืออาจมีผู้ไม่หวังดีนำเทคโนโลยีดังกล่าวเป็นเครื่องมือใช้ในการประกอบอาชญากรรมรูปแบบต่างๆ อีกจำนวนมาก ซึ่งในปัจจุบันจะพบว่ามีกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์อย่างต่อเนื่องและหลากหลายรูปแบบ ทั้งนี้เนื่องจากการกระทำความผิดลักษณะดังกล่าวสามารถกระทำได้ง่าย เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว และไม่ต้องลงทุนมาก (อัญธิกา ณ พิบูลย์, 2554)

ประเทศไทยได้ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ใช้แล้ว ซึ่งสาระสำคัญของพระราชบัญญัติฉบับนี้มุ่งควบคุมถึงผู้ใช้บริการ ซึ่งก็คือประชาชนทั่วไป และผู้ให้บริการ

ซึ่งหมายถึงหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตแก่ผู้อื่น การกระทำความผิดในส่วนของผู้ใช้บริการ เช่น การแอบเข้าระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่น การดักจับข้อมูลของผู้อื่น การก่อวินาศกรรมระบบคอมพิวเตอร์โดยไวรัสคอมพิวเตอร์ หรืออีเมล การสร้างซอฟต์แวร์เพื่อช่วยกระทำความผิด การส่งต่ออีเมลที่กระทำความผิด การเผยแพร่ภาพและเสียงที่ลามกอนาจาร หรือทำลายชื่อเสียงภาพลักษณ์ของบุคคลอื่น เป็นต้น ในส่วนผู้ให้บริการ ซึ่งหมายถึง ผู้ดูแลเว็บไซต์ ผู้จัดการบริการออนไลน์ภายในสถานศึกษา ฯลฯ จะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน เพื่อสามารถระบุถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ เวลา และสถานที่ที่กระทำความผิด เพื่อสืบหาผู้กระทำความผิดต่อไปได้

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประเทศไทยได้มีประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ออกมาใช้แล้ว แต่ยังพบคดีความที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์อย่างต่อเนื่อง โดยเห็นได้จากข่าวสารที่ปรากฏทั้งในรูปแบบการละเมิดลิขสิทธิ์โปรแกรม การแอบเจาะระบบหรือข้อมูล การเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร เป็นต้น หลายมาตราในพระราชบัญญัติฯ มีผลกระทบต่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ตโดยตรง หากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของกฎหมายอาจส่งผลให้กระทำความผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นผู้ใช้คอมพิวเตอร์จึงควรศึกษาข้อมูลและทำความเข้าใจในพระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อย่างถ่องแท้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ และทำให้การใช้งานคอมพิวเตอร์เป็นไปในทางที่สร้างสรรค์ (ปิยฉัตร เกษตรรัตนชัย, 2552)

วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียได้รับใบอนุญาตจัดตั้งวิทยาลัยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 โดยมีศาสตราจารย์ ดร.นายแพทย์กระแส ชนะวงศ์ เป็นผู้รับใบอนุญาตและดำเนินการตามพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. 2546 ทุกประการ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชียเริ่มดำเนินการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2545 เป็นต้นมา ปัจจุบันมีการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การเชื่อมโยงแบบไร้สายเพื่ออำนวยความสะดวกการจัดการเรียนการสอนและการบริการวิชาการอย่างครอบคลุม นอกจากนี้วิทยาลัยยังเป็นศูนย์การเรียนรู้เพื่อสร้างโอกาสทางเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (APEC Digital Opportunity Center: ADOC) ประจำประเทศไทยอีกด้วย โดยเป็นหน่วยงานที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศและคอมพิวเตอร์แก่เยาวชน แม่บ้าน และประชาชนทั่วไป ดังนั้นบุคลากรและนักศึกษาของวิทยาลัยจึงควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นทั้งผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการคอมพิวเตอร์ รวมถึงถึงนำเสนอสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนต่อไป ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย โดยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรว่ามีอย่างน้อยเพียงใดเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลและตำแหน่งบุคลากรของผู้ตอบแบบสอบถาม

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 บุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียมีความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อยู่ในระดับมาก

3.2 ลักษณะส่วนบุคคลและตำแหน่งบุคลากรของผู้ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน

4. วิธีการดำเนินงานวิจัย

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรของวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 139 คน ประกอบด้วยบุคลากรสายผู้สอน จำนวน 89 คน และบุคลากรสายสนับสนุน จำนวน 50 คน

การศึกษาครั้งนี้ในครั้งนี้นี้ ศึกษาจากประชากรทั้งหมด

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบบที่สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ (1) ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (2) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective

Congruence: IOC) ตั้งแต่ .66-1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .95

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับบุคลากรของวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียด้วยตนเอง จำนวน 139 คน และติดตามรับแบบสอบถามคืนภายใน 7 วัน

4.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามตอนที่ 1 การวิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติร้อยละ ส่วนแบบสอบถามตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 วิเคราะห์โดยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน รวมถึงการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วยบุคลากรสายผู้สอน จำนวน 81 คน และบุคลากรสายสนับสนุน 41 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 68.5 มากกว่าเพศชาย ซึ่งมีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มากที่สุดคือ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5 รองลงมาคืออายุ 21-30 ปี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 มีระดับการศึกษาสูงสุดที่ระดับปริญญาโทหรือสูงกว่า จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 68.5 รองลงมาคือระดับปริญญาตรี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5

5.1 การศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย ปรากฏตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ประเด็น	ค่าเฉลี่ย (μ)	σ	แปลผล	ลำดับ
1. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ	2.90	0.99	ปานกลาง	2
2. การเปิดเผยหรือดักข้อมูลคอมพิวเตอร์ผู้อื่น	2.88	0.97	ปานกลาง	3
3. การส่งข้อมูลรบกวนการใช้คอมพิวเตอร์ของผู้อื่น	2.85	1.05	ปานกลาง	4
4. การทำลาย แก้ไข ตัดต่อ ดัดแปลง เผยแพร่ เปลี่ยนแปลงข้อมูล รูปภาพ หรือระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น	2.95	1.10	ปานกลาง	1
5. การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ	2.80	1.13	ปานกลาง	6
6. ผู้ให้บริการที่จงใจสนับสนุนให้กระทำความผิด หรือการจำหน่ายชุดคำสั่งเพื่อนำไปเป็นเครื่องมือการทำความผิด	2.81	1.03	ปานกลาง	5
7. การนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง	2.85	1.07	ปานกลาง	4
รวม	2.86	0.96	ปานกลาง	

จากตารางที่ 1 พบว่า บุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียมีระดับความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดย

รวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 2.86$, $\sigma = 0.96$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ด้านการทำลาย แก้ไข ตัดต่อ ดัดแปลง เผยแพร่

เปลี่ยนแปลงข้อมูล รูปภาพ หรือระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ($\mu = 2.95, \sigma = 1.10$) รองลงมา คือ ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ ($\mu = 2.90, \sigma = 0.99$) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ ($\mu = 2.80, \sigma = 1.13$)

5.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลและตำแหน่งบุคลากร ปรากฏตามตารางที่ 2-5

ตารางที่ 2 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศมีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

	เพศ	t-test for Equality of Means				
		μ	σ	t	df	p
ความรู้ความเข้าใจ	ชาย	2.82	1.12	-.328	63.63	.744
	หญิง	2.89	0.88			

จากตารางที่ 2 พบว่า บุคลากรเพศชายและเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน ผลการเปรียบเทียบไม่เป็นตามสมมติฐาน

ตารางที่ 3 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ

ความรู้ความเข้าใจ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
1. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ	ระหว่างกลุ่ม	1.071	3	.357	.356	.785
	ภายในกลุ่ม	126.477	126	1.004		
	รวม	127.548	129			
2. การเปิดเผยหรือดักข้อมูลคอมพิวเตอร์ผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	.733	3	.244	.252	.859
	ภายในกลุ่ม	122.036	126	.969		
	รวม	122.769	129			
3. การส่งข้อมูลรบกวนการใช้คอมพิวเตอร์ของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	.528	3	.176	.154	.927
	ภายในกลุ่ม	144.089	126	1.144		
	รวม	144.617	129			
4. การทำลาย แก้ไข ตัดต่อ ดัดแปลง เผยแพร่ เปลี่ยนแปลง ข้อมูล รูปภาพ หรือระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	.446	3	.149	.120	.948
	ภายในกลุ่ม	156.072	126	1.239		
	รวม	156.517	129			
5. การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ	ระหว่างกลุ่ม	6.565	3	2.188	1.743	.162
	ภายในกลุ่ม	158.235	126	1.256		
	รวม	164.800	129			

ตารางที่ 3 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามอายุ (ต่อ)

ความรู้ความเข้าใจ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
6. ผู้ให้บริการที่จริงจังสนับสนุนให้กระทำ ความผิด หรือการจำหน่ายชุดคำสั่งเพื่อ นำไปเป็นเครื่องมือการทำความผิด	ระหว่างกลุ่ม	.442	3	.147	.135	.939
	ภายในกลุ่ม	137.250	126	1.089		
	รวม	137.692	129			
7. การนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/ เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง	ระหว่างกลุ่ม	.074	3	.025	.021	.996
	ภายในกลุ่ม	150.371	126	1.193		
	รวม	150.445	129			

จากตาราง 3 พบว่า บุคลากรที่มีอายุต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ทั้ง 7 ด้านไม่แตกต่างกัน ผลการเปรียบเทียบไม่เป็นไปตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา

ความรู้ความเข้าใจ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
1. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ หรือ ข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ	ระหว่างกลุ่ม	4.436	2	2.218	2.288	.106
	ภายในกลุ่ม	123.112	127	.969		
	รวม	127.548	129			
2. การเปิดเผยหรือดักข้อมูลคอมพิวเตอร์ ผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	1.913	2	.956	1.005	.369
	ภายในกลุ่ม	120.857	127	.952		
	รวม	122.769	129			
3. การส่งข้อมูลรบกวนการใช้คอมพิวเตอร์ ของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3.052	2	1.526	1.369	.258
	ภายในกลุ่ม	141.565	127	1.115		
	รวม	144.617	129			
4. การทำลาย แก้ไข ตัดต่อ ตัดแปลง เผยแพร่ เปลี่ยนแปลงข้อมูล รูปภาพ หรือระบบ คอมพิวเตอร์ของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	2.404	2	1.202	.990	.374
	ภายในกลุ่ม	154.113	127	1.213		
	รวม	156.517	129			
5. การกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบ คอมพิวเตอร์ผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ ตามปกติ	ระหว่างกลุ่ม	4.278	2	2.139	1.692	.188
	ภายในกลุ่ม	160.522	127	1.264		
	รวม	164.800	129			

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จำแนกตามระดับการศึกษา (ต่อ)

ความรู้ความเข้าใจ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
6. ผู้ให้บริการที่จริงจังสนับสนุนให้กระทำ ความผิด หรือการจำหน่ายชุดคำสั่ง เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือการทำความผิด	ระหว่างกลุ่ม	3.799	2	1.899	1.802	.169
	ภายในกลุ่ม	133.894	127	1.054		
	รวม	137.692	129			
7. การนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/ เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง	ระหว่างกลุ่ม	7.327	2	3.664	3.251	.042*
	ภายในกลุ่ม	143.118	127	1.127		
	รวม	150.445	129			

จากตารางที่ 4 พบว่า บุคลากรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในด้านการนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทำการ

ทดสอบด้วยวิธี Least Significant Different (LSD) พบว่า บุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความรู้ความเข้าใจต่ำกว่าบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่า โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.51 นอกนั้นไม่มีความแตกต่าง

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากร จำแนกตามตำแหน่งบุคลากร

ตำแหน่งบุคลากร	t-test for Equality of Means					
	t	df	P			
ความรู้ความเข้าใจ	บุคลากรสายผู้สอน	2.98	0.82	1.575	77.958	.119
	บุคลากรสายสนับสนุน	2.68	1.15			

จากตารางที่ 5 พบว่า บุคลากรสายผู้สอนและบุคลากรสายสนับสนุนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน

6. สรุปผลการวิจัย

6.1 ระดับความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.

2550 ของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุดคือ ด้านการทำลาย แก้ไข ตัดต่อ ดัดแปลง เผยแพร่เปลี่ยนแปลงข้อมูล รูปภาพ หรือระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น รองลงมา คือ ด้านการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้อื่นโดยมิชอบ และน้อยที่สุดคือ ด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ

6.2 ผลการเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลและตำแหน่งมีผลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่า ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ และตำแหน่งของบุคลากรที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นบุคลากรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแตกต่างกัน โดยบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความรู้ความเข้าใจต่ำกว่าบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่า

7. การอภิปรายผล

7.1 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่บุคลากรมีระดับความรู้ความเข้าใจสูงสุด คือ ด้านการทำลาย แก้ไข ตัดต่อ ตัดแปลง เปลี่ยนแปลงข้อมูล รูปภาพ หรือระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น เนื่องจากการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวมักเป็นข่าวทางสื่อทำให้มีความเข้าใจความหมายของการกระทำความผิด แต่มีความรู้ความเข้าใจในด้านการกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ผู้อื่นไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ น้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเรื่องข้อความของข้อกฎหมายที่บุคคลทั่วไปมองว่าเป็นเรื่องเข้าใจยากและต้องใช้การตีความตัวบทกฎหมายเพื่อทำความเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศัญฉิณี ศักดิ์ดุลยธรรม (2551) ที่พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ ในระดับต่ำ การที่บุคลากรวิทยาลัยมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ

คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งที่มีการประกาศบังคับใช้กฎหมายนี้มาแล้วกว่า 6 ปีนั้น อาจเป็นเพราะบุคลากรรับทราบว่ามีกฎหมายฉบับนี้แต่มองว่ากฎหมายเป็นเรื่องยากสำหรับประชาชนจึงทำให้ขาดการใส่ใจเกี่ยวกับกฎหมายดังกล่าว และข้อกฎหมายต่างๆ อาจยากต่อความตีความให้เข้าใจได้ จึงทำให้มีระดับความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง

7.2 บุคลากรวิทยาลัยบัณฑิตเอเชียที่มีเพศ อายุ และตำแหน่งที่แตกต่างกันล้วนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเป็นเรื่องที่บุคลากรทุกระดับอายุ เพศ หรือทุกตำแหน่งต่างให้ความสนใจศึกษาข้อมูลเท่าๆ กัน สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภาพร คูพิมาย และนภาพร นิลภรณ์กุล (2552) และงานวิจัยของ พุฒิกันธกร มนเลียง (2550) ที่พบว่า ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเขาถ่าน อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่มีสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และการเข้าร่วมสัมมนาไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ส่วนบุคลากรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านการนำเข้าและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลปลอม/เท็จ/ลามก/ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงแตกต่างกัน โดยบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความรู้ความเข้าใจต่ำกว่าบุคลากรที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่า อาจเพราะผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะสามารถอ่านและตีความภาษาของข้อกฎหมายได้เข้าใจมากกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของศัญฉิณี ศักดิ์ดุลยธรรม (2551) ที่พบว่า การศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

8. สรุปและข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

8.1.1 ควรมีการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยให้ความรู้ผ่านทางเว็บไซต์ เพื่อเผยแพร่สาระความรู้แก่บุคลากร ตลอดจนนักศึกษา และบุคคลทั่วไป นอกจากนี้ควรมีโปสเตอร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับข้อกฎหมายและโทษของการกระทำความผิดติดประกาศไว้ตามห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์

8.1.2 วิทยาลัยควรมีหน่วยงานที่คอยให้คำอธิบายหรือตอบคำถามข้อสงสัยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 สำหรับให้บริการความรู้ เพื่อให้บุคลากรเข้าใจอย่างถ่องแท้และมีความมั่นใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ

8.2 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

8.2.1 ควรมีการศึกษาผลกระทบจากการใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพระราชบัญญัติฯ ฉบับต่อไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริง

8.2.3 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 เพื่อหาวิธีการป้องกันการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้น

9. การอ้างอิง

1. เบญจรัตน์ ธารารักษ์. (2552). **ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
2. ปิยฉัตร เกษตรรัตน์ชัย. (2552). **พฤติกรรมการกระทำความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของ**

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา

3. การศึกษาวิทยาศาสตร์ (คอมพิวเตอร์) บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
4. พีรภัทร วาณิชยเจริญ. (2551). **ความรู้ความเข้าใจใน พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และการตัดสินใจ**
5. **เลือกซื้อซีดีเพลงของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนสังคมศาสตร์ โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
6. ศิยานิลท์ ศักดิ์ดุลยธรรม. (2551). **ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
7. สุภาพร คูพิมาย และนภาพร นิลภรณ์กุล. (2552). **รายงานการวิจัย เรื่อง ความรู้ความเข้าใจของผู้ให้บริการร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550**. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
8. อัญธิกา ณ พิบูลย์. (2554). **รายงานผลสำรวจความเห็นสาธารณะ กระบวนการยุติธรรมทางอาญากับการจัดการภัยไซเบอร์**. ปริญญาโทเพื่อการศึกษาความเห็นสาธารณะแห่งประเทศไทย.
9. Cronbach, Lee J. (1970). **Essential of Psychological Testing**. (3rd.ed.) New York : Harper & Harper & Row Publisher.
10. Jerome Frieman. (2002). **Learning and Adaptive Behavior**. Kansas state University. Printed in the United State of America.